

1025 – 25. oktober

De som tilhører Kristus, har korsfestet kjødet med dets lyster og begjær. Gal 5: 24.

Dette er et forskrekkelig ord for dem som ikke er blitt mer dødet i sitt gamle «jag», og mer har ikledd seg Kristus, men ennå har den holdningen at dette skal vi utrette selv. For ikke å tale om dem som ikke har fått noen Åndens førstegrøde, men ennå bare har et kjødelige sinn, og som da bare er fiender av Gud og hans lov.

Derfor må vi aldri glemme at hele grunnlaget for at det gamle menneske kan dødes og et nytt kan reises opp, er at vi i vår samvittighet først må ha dødd fra loven. Og at vi er blitt frigjort og glade i Kristus, fordi vi i ham har vår rettferdighet og vår helliggjørelse. Dette er grunnlaget.

Vi kan nok være vakt. Men hvis vi ikke er et frigjort og gjenfødt Guds barn, er alt forgjeves. Da blir alt bare tungt og vanskelig, ja, umulig. Vi er bare en redd trell. Slik også Paulus viser, at vi ikke kan bære frukt for Gud, ikke kan vandre i Åndens nye vesen, før vi er døde fra loven, fridd ut fra ham som holdt oss fanget.

Noe annet er det når vi i tro kan si som Paulus: «Jeg er ved loven død fra loven, for at jeg skulle leve for Gud», – jeg har forsøkt å oppfylle loven, for å være rettferdig. Men jeg mislyktes totalt. Jeg følte meg bare mer og mer fordømt, hjelpeløs, maktesløs og rådløs, «Jeg døde».

Men alt det jeg søkte, det fant jeg i en annen, i Kristus. I ham er jeg rettferdig, ren og frelst. Han er min rettferdighet.

Dessuten trodde jeg at jeg måtte hellige meg selv. Det satte jeg også alt inn på. Jeg ba, jeg kjempet. Alt så jeg som min egen oppgave, min egen innsats. Men også på dette området mislyktes jeg totalt. Jeg stod maktesløs, kunne ikke tro, ikke be. Jeg var «ikke i stand til å tenke ut noe som om det kom fra meg selv». Jeg var ikke i stand til noe som helst mer enn det Herren hvert øyeblikk virket i meg.

Da oppdaget jeg at selv min helliggjørelse var bare Herrens frie nåde og gave. Jeg ble tilintetgjort, «jeg døde». Og det livet som jeg nå lever, det lever ikke jeg, men Kristus, som lever i meg. For det livet jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i Guds Sønns tro, han som elsket meg og gav seg selv for meg.

På denne måten er Kristus blitt både min rettferdighet og min helliggjørelse. I alt er jeg hvert øyeblikk blitt avhengig av ham.

Da, og først da, blir det en sann helliggjørelse og dødelse av mitt gamle menneske. Da blir ikke bare syndens utbrudd dempet. Da dødes også mitt indre menneske. Da dødes selve hjertet og livet i det gamle menneske; den dype, uendelige selviskheten, selvopptattheten og egenkjærligheten.

Med det gamle menneske menes alt det medfødte onde vi av naturen har arvet fra Adam. Det første og mest vesentlige her er det vi nettopp nevnte; selviskheten; egenkjærligheten og innbilningen om hvor betydningsfulle vi selv er. For dette er akkurat den sæden slangen spesielt sådde da han sa til våre første foreldre: «Dere skal bli slik som Gud».

Fra denne kilden strømmer så en forferdelig syndeflod ut i hele vår natur. Som så gir seg utslag i våre sinnelag, begjær, tanker, ord og gjerninger. Som hovmod, gudsforakt, selvsikkerhet, vantro,

likegyldighet, ulydighet, selvtukt, usedelighet, sinne, utålmodighet, urene tanker, misunnelse, gjerrighet, falskhet, løgn, baktalelse og mange andre synder. Slik ser det gamle menneske ut.

Det nye menneske derimot, som skal reises opp og få vokse i oss, er det nye sinnelaget som ved troen blir født i hjertet av Den Hellige Ånd. Det er dette som er å «få del i Guds natur». Og som viser seg hos oss gjennom et nytt barneforhold til Gud. Vi får en barnlig tillit til Gud, kjærlighet, mildhet, ydmykhet, gudsfrykt, og frykt for synden, kjærlighet til Guds lov, til hellighet og rettferdighet, til avhold o. s. v.

Alt dette kan vi fullkomment se hos Kristus, som var «det rette bilde av Guds vesen».

Når det gjelder det nye menneske i oss, er nok barnet lite mens det ennå er nyfødt. Men det er likevel, helt fra den nye fødsel hellig og velbehagelig for Gud. Akkurat som Kristus også var liten og uanselig mens han ennå lå i krybben. Men likevel var Guds Sønn, unnfanget ved Den Hellige Ånd, dyrebar og kjær for både Gud, engler og mennesker.

Dette hellige barnet vokste i visdom, alder og nåde hos Gud og mennesker, der han bodde i det syndige Nasaret. Og til slutt, etter mye kamp og motstand, lidelser og fristelser, fullbyrdet han det som var hans livs mål.

På samme måte skal også det nye menneske, Kristus i oss, vokse i nåden, her det lever, omgitt av arven etter Adam, av angrep fra verden, og onde ånders forførelser. Inntil Kristus mer og mer alene blir den som virker og bestemmer over oss, mer og mer blir alt i alle. Da er det gamle menneske naglet til korset. Der det daglig lider og utmattes mer og mer, kveles og dødes.